

**Misfuggune on lodusse polest ühhe
naesterahwa südda, ehk mis peäle on
naene feige ennamist mailmas?**

Algmisses löi Jummal taewast ja maad,
puud ja jõed, künnilinnud, widikad, meest
ja naest: se on jubba feikil teada. Agga
meest löi Jummal feige omma lomisse tö
peaks ja kroniks; ta ehhtas tedda pärrast,
fui feik walmis olli, ühhest mulla tükkist ja
seadis temmale sedda seisust:

„Wallitse ülle kallade, mis merres on,
ülle lindude, mis taewa al, ülle lomade, mis
wälsjal ja metsas ellawad ja ülle feige ma!”

Jummala au, wäggi, tarkus ja pühhadus
pidi Adamal nago otsa ees kirjutud seisma.
Ta ihho ja hinge joud pidi tuggew ollema
feik teggema ja kandma, mis tehha ja kanda
tulli; sest kaks kät rüppe pannema ja aegu-
tama: seks polnud mees mitte lodud. Jum-
mal andis temmale rammo, julgust, mois-
tust; agga heldus, hallastus, armas-
tus — ellawad need warrandussed ka täi-

este mehhe rindus? Woib mees isseenne-
sega selle polest jubba rahhul olla? Ma
mötlen, ta leiab monda pudust.

Eks armas taewa isfa teadnud sedda feige
parrem, sepärrast ütleb temma omma kenna
kättetö peäle watades: „Se ep olle mitte
hea, et innimenne üksi on, ma tah-
han temmale abbi tehha, mis tem-
ma koghane on.”

Pärrast sedda, kui Adama abbikasa ka
lodud olli, siis olli innimesse suggu ilmas.
Mees on wäe ja rammo, naene armast-
tusse täht. Mees peab ihho ja waimo
tuggewust, naene tassandust ja armastust
üllesnäitma; jubba temma näojumme, ta
süddame lahkus ja rahho armastus peawad
tedda, kui üht trööstiat loma tunnistama.
Ta peab ka wallitsema; agga mitte mehhe
kombel jou ja wäe läbbi, waid heldusse,
tassandusse, armastusse ja süddame lah-
kuse läbbi; sest trööstima, ja hhutama
ja armastusses rõmustama, seks on
naene mailmas.